

πατέρα του μὲ πεφοβισμένας καὶ ἀγωνιώσας κραυγάς. Ἐγνώσπαν τῷα τὴν φρικώδη ἀλήθειαν, ὅτι ἄγριόν τι πτηνὸν εἶχεν αρπάσαιν εἰς τοὺς δυνχας αὐτοῦ τὸ δυστυχεῖς μῆπιον, καὶ ὅτι ὁ λοιδός ἔχαιρε διότι ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν μέσην τὸ ἀντικείμενον τῆς ξηλοτυπίας του!

Τὴν πρωῖαν, κατὰ τὴν ὄποιαν τοῦτο συνέβη, ἐκάθητο γενναῖος τις τῶν "Ἀλπεων κυνηγὸς πλησίον εἰς τὴν φωλεάν ἐνὸς ἀετοῦ, ἐλπίζων νὰ θανατώσῃ αὐτὸν ἐπιζέφεροντα. Ἀφε ἐπειριμενεν ἵκανην ὥφαν, ἵδε τὸ τερατῶδες δύνεον βραδέως διασχίζον τὸν ἄερα, καὶ σιμόνον πρός τὸν βράχον, ὃπου εἶχεν ὠκοδομημένην τὴν φωλεάν. Ἀλλὰ φαντάσου τὴν φρικήν αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε τὰ κλαύσατα, καὶ διέκρινε τὴν μορφὴν βρέφοντος εἰς τοὺς τρομεροὺς δυνχας τοῦ πλησιάζοντος ἀετοῦ. Εὔθυς ἔκαμεν ἀπόφασιν—νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ πτηνοῦ μὲ ὄποιονδήποτε κίνδυνον, ἀμα ἡθελε καθίσπεν ἐπὶ τῆς φωλεᾶς, καὶ κάλλιον νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδίον παφὰ νὰ τὸ ἀφήῃ νὰ κατασχισθῇ ἢ κομματιασθῇ ἀπὸ τὸν φυκτὸν ἄφοπαγα. Μὲ σιωπῆλην εὐχῆν καὶ μὲ σταθερὸν ὁμιατίσμα εἴτησε τὸ τουφέκιον αὐτῇ ὁ ὄφεινόμος. Ἡ πάλλα διεπέραπε κατευθεῖαν τὴν κεφαλὴν ἡ τὴν καρδίαν τοῦ ἀετοῦ, καὶ μετά μίαν στιγμὴν ἐλαβε τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ὃ ἀτρόμητος κυνηγὸς ν' ἀγόπασην θυμαυθετικῶς τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ἡτο δὲ καταπληγμένον ἀπὸ τοὺς δυνχας τοῦ ἀετοῦ εἰς ἓν τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὰς πλευράς τε, ἀλλ' ὅχι θανατηφόρως ἢ μετά εἰκοπτεύσπαγας ὥφας ἀφοῦ ἔχαθη, ἐλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΤΗ.

ΟΤΑΝ οἱ μεταλλουργοὶ σκαλίζωσι μόνην τὴν ἄγω ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, τότε χῶμα εὑρίσκουσι καὶ κονιορτόν· ὅταν δὲ, σκάπτοντες, φθάσωσιν εἰς τῆς γῆς τὸ βάθος, τότε συναντῶσι τὸ καθαρὸν χυπόιον. Ἐνόπιον ἴμετες βλέπομεν τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων, ὅλην ὑπερηφανείας εὑρίσκουμεν ἢ ἐπάρσεως· ὅταν δὲ ἐμβάψωμεν τὸν γῆν ἴμων εἰς τὸ βάθος τῆς καταστάσεως αὐτῶν, τότε ἔχαγομεν τῆς ταπεινώσεως τὸν θηραιγόν, τότε ἀγρεύομεν τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἀρετὴν, καθὼς οἱ κόλυμβηται, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἀλιεύοντες μαργαρίτας. Ἀνθρωπε, τί σε φυσᾶς ἢ ἐπαίρει; ἡ εὐφυΐα τοῦ νοός σου; τὸ κάλλος τοῦ προσώπου σου; ἡ ἀνδρεία τοῦ σώματός σου; Μή βλέπῃς μόνην τὴν τούτων ἐπιφάνειαν. Ἐὰν ταῦτα μόνα βλέπῃς, ὑπερηφανεύεσαι· βλέπε τὰ ἔσω, προσήλωσον τὸν νοῦν σου εἰς τὸ

βάθος, χεῖς τὴν ἐπωτερικὴν τάξιν κατάστασιν. Τότε βλέπεις ὅτι αὐτὰ εἶναι φύση μεταβλητά, ἀπὸ μᾶς ὥφας εἰς ἄλλην· τότε βλέπεις ὅτι αὐτοὺς ἔξαφανίζει αὐτὰ ὁ θάνατος, ἢ μεταβάλλει εἰς σκωλήκων βρῶμα καὶ δυνωδίαν· τότε δὲ, γνωρίζων τὸ εἶναι σις ἢ τὴν εὐτέλειάν σις, καταπίεῖς τὰ φυσήματά σου διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως, ἢ ταπεινοῖς τὴν καρδίαν σου.

Τί σε φυσᾶς; η σοφία σου, ἢ ἡ ἐπιστήμη σου; Μή βλέπῃς τὰ ἔξω, ἀλλὰ συλλογίζου τὰ ἔσω· οὐ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ τὸ βάθος. Ἐὰν στοχασθῆς τὰ ἔσω ἢ τὸ βάθος, βλέπεις ἀμάθειαν, καὶ οὐχὶ σοφίαν, σκότος, καὶ οὐχὶ ἐπιστήμην· βλέπεις ὅτι δσα καὶ αὐτοὶ οἱ νομιζόμενοι σοφοὶ γνωσκεσιν, ὡς πρὸς ἐκεῖνα δσα ἀγνοοῦσι, λόγον ἔχοντιν, δποῖον αἱ μνημάδες τῶν μνημάδων πρὸς τὸ ἐν, δποῖον μία φαντασίας πρὸς δλην τὴν θάλασσαν. Βλέπεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ κατανοίης οὐδὲν ἐνὸς μνημῆκος τὴν φύσιν καὶ τὰ ιδιωματα· δθεν ταπεινοῖς τὴν ἐπαρσιν διὰ τὰ κτητά ἀγαθά σου, καὶ συντρίβεις τοῦ νοός σου τὴν ὑπερηφάνειαν.

"Ἄνθρωπε, διατί αἴρεις τὰς ὀφρύας, καὶ καυχᾶσαι ὅτι ὑπερέχεις τοὺς ἄλλους; διὰ τὰ ἀγαθὰ τὸ τυχηρά; διὰ τὸν πλοῦτόν σου; διὰ τὰ ἀξιώματά σου; διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀρχόντων; Βλέπε βαθύτερα· αὐλίον στρέφει ὁ τροχὸς τοῦ κόπου, καὶ τὸν πλοῦτόν σου σκορπίζουσιν αἱ συμφοραὶ, τὰ δὲ ἀξιώματά σου εἰνετελίζει ὁ ἔξοντιαστής, οἱ δὲ προστάται σου μεταβάλλουσι γνωμῆγ καὶ τύχην. Αὐλίον τέλος πάντων ἔρχεται ὁ θάνατος, καὶ ἄλλοι μὲν παραλαμβάνουσι τὸν πλοῦτόν σου, ἵπας ἐκεῖνοι, τοὺς δποῖον μισεῖς καὶ ἀποστρέφεται· ὡς καπνὸς δὲ εξοιδεύονται τὰ ἀξιώματά σου, ἀπράκτοι δὲ διαιμένοντιν δχι μόνον οἱ προστάται καὶ φίλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς σου. Ἐρχεται ὁ θάνατος, καὶ τότε, καν ἔχῃς τὸν Κροίσου τὰ τάλαγτα, καν ἔχῃς βασιλικὰ ἀξιώματα, καν ἔχῃς πάπαν τὴν δόξαν τοῦ κόπου τούτου, ἐν μόνον σάβανον σὲ μένει, καὶ τρεῖς πίκης γῆς διὰ τὸν τάφον σου· διότι πᾶσα πάρεξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπων ὡς ἀιθος χόρτα· ἔξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἀνθος αὐτοῦ εξελίπεται. Ἐὰν ταῦτα στοχάζεται, καταβιβάζεις τὰ ὅμιατά σα κάτω εἰς τὴν γῆν, ἢ πληγοῖς τὸν νοῦν σου ταπεινοφροσύνης.

"Ἀνθρωπε, διατί ὑπερηφανεύεσαι, ἢ κατακρίνεις τοὺς ἄλλους ὡς ἀμαρτωλοὺς ἢ ἀπηλπισμένους; Λιότι ἀπέχεις ἀπὸ τὰς κειρώδεις καὶ σαρκικὰς ἀμαρτίας; Λιότε νηστεύεις, ἢ προσεύζεσαι, καὶ ελεῖς τὸν πτωχόν; Ἄλλα στρέψει τὰ ὅμιατά σου εἰς τὸν ἐπωτερικὸν ἀνθρώπον, δποῦ ἡ ἀρετὴ θεμελιαῖται. Ἐὰν ἔξετάσῃς τὰ

βάθη τῆς συγειδήσεως που, τότε βλέπεις τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ νοός που, τὸν βόρβορον τῆς καρδίας που, καὶ τοὺς μολυσμοὺς τῆς ψυχῆς συτότε βλέπεις πόσα λείπουσιν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ χρέους που τότε βλέπεις διὰ πᾶσαν ὥσταν καὶ πᾶσαν στιγμὴν ἀναβαίνει διὰ τῶν θυρίδων που, ἦγον διὰ τῶν αἰσθήσεων σε, δὲ θάνατος εἰς τὴν ψυχήν που. Ἐάν ἐρευνήσῃς ἀκριβῶς τὰς προσβολὰς τῆς ἀμαρτίας, τοὺς συνδυασμούς, τὰς πάλας, τὰς συγκαταθέσεις εἰς τὴν ἀνομίαν, καὶ τὰς ἀκαθάρτες ἐπιθυμίας τῆς καρδίας που, τότε βλέπεις σεαυτὸν βεβυθισμένον εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν σε. Ὁθεν, ἀντὶ νὰ μεγαλοφόρημον γένης ὡς ὁ Φαρισαῖος, τύπεις τὸ στῆθος ὡς ὁ Τελώνης, καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην καὶ μετάνοιαν κραυγάζεις, ‘Ο Θεός, ἐλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ.’ — ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΟΣΟΝ.

ΕΤΡΙΣΚΕΤΑΙ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τιφλός τες γηραιόεσ ψωμοζήτης, τοῦ ὄποίου ἡ μνήμη ἔχει δύναμιν σχέδον ἀπίστευτον. Ὁτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἴμαγκάσθη ὁ ἀνὴρ οὗτος νὰ πεψιέρχεται ψωμοζήτων, ἔξεπλάγη ὁ κόσμος παφατηρῆσας ὅτι ἐγνώμονες ἐν στήθοις ὅλιγη τὴν ἀγίαν Γραφήν, Ηλαίαν τε καὶ Νέαν Αιαθήκην! Ἀνάφενε όητὸν τῆς Γραφῆς ὅποι ονδήποτε, καὶ ὁ τιφλός σὲ λεγει ἀμεπως τὸ κεφάλαιον καὶ τὸ ἐδάφιον. ἡ πρόβαλε τὸν ὄποιονδήποτε κεφάλαιον καὶ ἐδάφιον, καὶ σὲ ἀπαγγέλλει ἀπαγαλλάκτως τὸ όητόν. Κύριός τις, θέλων νὰ δοκιμάσῃ αὐτὸν, ἀνέγνωστεν ἐδάφιοι τῆς Βίβλου μὲ μικρὰν λεκτικὴν ἀλλοίωσιν. Ο τιφλὸς ἐδίσπασε μὲν ὀλίγον, ἐπειτα δὲ ἐφανέρωσεν εἰς ποῖον μέφος ἐνδισκεται, λέγων δυσποτεῖς δὲν ἔχειν ἀναγνωσθῆν δόθα. τότε τὸ ἀπίγνυτεν αὐτὸς καθὼς εἶναι εἰς τὸ βιβλίον, διορθώσας τὸ ἐπίτιθες γενόμενον μικρὸν σφάλμα. Τὸν ἡγωγῆσεν ὁ κίνητος μετὰ ταῦτα τὶ περιέχει τὸ εννεικοστὸν ἐδάφιον τοῦ ἐθόμου κεφαλαίων τῶν Ἀριθμῶν. Ὁ γέρων πάλιν ἐφάνη σὺν κεχυμένοις διὰ μίαν στιγμὴν, ἐπειτα δὲ, ‘Μὲ πειργελάτε, κύριοι.’ ἔξεφωνήσε. τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἔχει μόνον δύοδηκοντα ἑννέα ἐδάφια. Ἀλλὰ διάφορα τοῦ αὐγοῦ εἴδους πειράματα ἐπέτυχαν εξίπου. Πολλάκις ἡρωτήθη περὶ διδαχῆς ἡ λόγου ἐκφωνίθεντος τὴν προτεραιάν, καὶ πάντοτε εὑρίσκαν οἱ ἔχεταπταὶ αὐτοῦ, ὅτι, ἀν εἶχαν ὑπουρονήν, ἡμπόρων ν' ἀκούσωσι πάλιν ἀπὸ τὸ πτόαμα τοῦ τιφλοῦ γέροντος ὀλόκληρον τὴν διδαχὴν ἡ τὸν λόγον.

Δεν εἶναι ὀλίγοι ὅσοι ἐφημίσθησαν διὰ μημονικάς δυνάμεις· ὁ Σκαλίγεφος ἡμπόρει νὰ

ἐπαναλάβῃ ἔκατὸν στίχους ἢ καὶ πλειοτέρους, ἀφοῦ τοὺς ἀνγίνωσκε μίαν μόνην φοράν· ὁ Σενεκας δὲ λέγει, ὅτι ἡμπόρει νὰ ἐπαναλάβῃ δισχιλίας λέξεις, ἀφοῦ τὰς ἱκούεν ἀπαξ, ἀν καὶ δὲν εἶχαν ἐξάρτησιν τινὰ ἢ συνέχειαν μεταξὺ τῶν. Ὁ ποινιμαθῆς Φλωρεντίνος, Μαγλιαβέκης, εἶχε μνήμην τόσον ισχυράν, ώστε ἥδινατο δχι μόνον τὸ νόημα, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς τῶν ἀναγνωσθέντων, νὰ ἐνδυμῆται. Κύριός τις, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν παραδόξον αὐτοῦ μνήμην, τὸν ἐδάγεισε χειρόγραφόν τι· μετὰ καιών τινά, ἀφετὸν ἀνέγνωσε καὶ τὸ ἐπέπτεψεν ὁ Μαγλιαβέκης, ὑπῆργε πρὸς αὐτὸν ὁ φῖλος, προσποιούμενος ὅτι ἔχασε τὸ χειρόγραφόν, καὶ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην ὅσον ἥδινατο· ὁ Μαγλιαβέκης ἔγραψε τὸ ὄλον, χωρὶς νὰ λανθασθῇ οὔτε εἰς μίαν λέξιν.

ΕΞΕΤΑΣΕ τὴν ἰστορίαν· αἱ θρησκευτικαὶ δόξαι τῶν ἐθνῶν ἡκολούθησαν πάντοτε τὴν αὐξησην ἢ τὴν ἐλάττωσιν τῆς λογικῆς των παιδείας. Ὁποιος βλέπεις βάρβαρον ἔθνος, συμπέφανε ὅτι δὲν ἔχει θρησκείαν ἀληθῆ, ἢ τὴν ἐμόλυνε μὲ μύθους· ὅπου βλέπεις θρησκείαν μολυσμένην, συμπέφανε, ὅτι καὶ ἡ βαρβαρότης τῶν πιστεύοντων εἶναι ἀνάλογος τοῦ μολυσμοῦ· ὀλίγη, ἀν δὲ μολυσμὸς πειροφίζεται εἰς ὀλίγα τινά, πολλὴ, ἀν ἐκείνος ἀμαυρώσῃ τὴν θρησκείαν ὀλότελα.—**ΚΟΡΑΗΣ.**

Ο κοσμος οὗτος εἶναι θέατρον, εἰς τὸ διόποιον βλέπομεν τὴν θείαν δόξαν· εἶναι βιβλίον, τὸ διόποιον φανερόνει τὸν ἴδιον συγγραφέα· εἶναι ἐποπτηρὸν τῆς θείας ποφίας. Τούτο βεβαίως καὶ ὁ Απόστολος, λέγω, ‘Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢτε ἀδίος αὐτῷ δύναμις καὶ θειότης.’ **ΜΗΤΡΟΠ. ΗΛΑΤΩΝ.**

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΣΣΑΚΟΥΣΤΕΤΤΗΝ.—Εἰς τὰ δημόσια προκαταρκτικὰ σχολεῖα 289 πόλεων καὶ κωμοπόλεων μισθῶν Ἦνωμένων Πολιτειῶν τῆς Αμερικῆς, λεγομένης Μασσακουσττῆς (Massachusetts) εὐέστοντο, κατά τὸ 1836 ἔτος, 75.552 ἄρρενες, καὶ 70.987 κοράσιοι, μεταξὺ 4 καὶ 16 χρόνων ἡλικίας. Ἐδιδάσκοντο δὲ ἀπὸ 2,154 διδασκάλους, καὶ 2,816 διδασκαλίσουσας. Εἰς τὰ δημόσια καὶ μερικὰ σχολεῖα τοῦ δευτέρου Βαθμοῦ περιελαμβάνοντο 28.752 μαθηταί. Τὰ δὲ χρήματα, ὅσα τυνεισέφεραν οἱ κάτοικοι τῶν 289 κωμοπόλεων καὶ πόλεων πρὸς διατήρησην τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων, καὶ ὅσα ἐπληγώθησαν ὡς ημικαὶ εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ δευτέρου Βαθμοῦ, ἐσμυποδόσυντο εἰς \$766,230.—‘Ο πλούτος τῆς ἐπικρατείας ταύτης,’ λέγει ὁ Κυθερώτης τῆς Μασσακουσττῆς εἰς ὥριλιαν του τοῦ, ‘συνίσταται εἰς τὸ πνεύμα τῶν τέκνων της. Τὰ καλὰ σχολεῖα εἶναι θησαυροί κιλάκις τιμώτερος παρ’ ὅλον τὸν ἄργυρον καὶ χρυσὸν τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Περού·’